

Arrest

nr. 210 987 van 16 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BAKI
Gallifortlei 70
2100 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juni 2018 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2018.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 28 juli 2003 ingeschreven in het vreemdelingenregister.

1.2. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 28 juni 2018 de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Deze beslissing, die verzoeker op 3 juli 2018 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“naam : [E.H.]
voornaam : [R.]
[...]*

nationaliteit : Marokko

Krachtens artikel 22§1,3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Uw vader ([E.H.A.]) werd ten gevolge van de Wet d.d. 22.12.1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk geregulariseerd op 18.04.2002 en werd gemachtigd om onbeperkt in het Rijk te verblijven.

Op 14.01.2003 diende uw moeder bij het Consulaat-generaal van België te Casablanca (Marokko) een visumaanvraag in het kader van een gezinshereniging met uw vader in voor zichzelf en haar 3 minderjarige kinderen. U, uw oudste broer en uw oudste zus waren reeds meerderjarig en dienden tegelijkertijd een visumvraag in. De visumaanvragen werden goedgekeurd en er werd een D-visum geldig van 02.07.2003 tot 01.10.2003 toegekend.

Op 13.07.2003 kwam u in het gezelschap van de overige familieleden in België aan en op 16.07.2003 meldde u zich bij de gemeente om een aanvraag tot verblijf in te dienen en om uw inschrijving te verzoeken. U werd in het bezit gesteld van een bijlage 15bis.

Op 28.07.2003 werd u ingeschreven in het Vreemdelingenregister en werd u gemachtigd om onbeperkt in het Rijk te verblijven.

Op 22.06.2015 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van poging tot moord.

Op 23.02.2016 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 13 jaar en 6 maanden daar u zich schuldig gemaakt had aan poging om opzettelijk met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade, te doden (feit gepleegd op 22.06.2015).

U zit momenteel een gevangenisstraf van 13 jaar en 6 maanden uit ten gevolge van een moordpoging met voorbedachten rade op uw ex-vriendin.

De feiten die u pleegde zijn uitermate ernstig. Uit het vonnis d.d. 23.02.2016 blijkt: "Het slachtoffer werd door beklaagde meer dan twintig maal gestoken, dit zowel in het aangezicht als in de romp waarbij er vitale organen werden geraakt. Uit voorliggende medische verslagen blijkt dat hierbij een long werd geperforeerd, het slachtoffer in levensgevaar verkeerde en slechts middels een spoedoperatie gered kon worden. Dat beklaagde met het oogmerk om te doden handelde, staat naar het oordeel van de rechtbank vast. Ook dit gegeven wordt ter terechtzitting door beklaagde niet betwist. (vonnis p.4)"

De rechtbank twijfelt er niet aan dat u weldegelijk de intentie had uw ex-vriendin te doden en dat u weloverwogen gehandeld heeft. Zo blijkt uit het vonnis dat u uw ex-partner reeds eerder bedreigd had met de dood, dat u bewapend was met zowel een mes als een luchtdrukpistool en dat u bij de feiten blauwe plastic handschoenen droeg waarmee het achterlaten van vingersporen en DNA-materiaal vermeden kon worden.

Overwogen en met opzet trachtte u het leven te ontnemen van uw ex-partner en dit louter omwille van uw misplaatste en gekrenkte trots omdat zij de relatie met u had stopgezet en een andere relatie was aangegaan. Uw handelingen zijn weerzinwekkend. U vormt een ernstig gevaar voor uw medemensen. Een mensenleven heeft voor u blijkbaar slechts een geringe waarde. Uw handelingen kunnen op geen enkele wijze worden getolereerd.

Dat dit alles voor het slachtoffer zowel fysiek als mentaal een enorme impact heeft gehad en ook bij haar partner en verdere familie en vrienden diep zal ingegrepen hebben, behoeft geen verdere bespreking, temeer daar uw slachtoffer op het moment van de feiten in verwachting was. Zij liep ernstige verwondingen op en zij was minstens twee maanden volledig arbeidsongeschikt, bovendien liep zij significante esthetische schade op. Uw slachtoffer zal ook zeker nog veelvuldig de naweën ondervinden van hetgeen haar is overkomen. Het feit dat zij uw aanval overleefd heeft, is enkel aan het toeval te wijten.

U gaf door uw handelen blijk van elk normbesef te zijn ontbloomd. Uw handelswijze wijst er niet alleen op dat u zeer weloverwogen te werk bent gegaan, maar getuigt ook van een grote gewetenloosheid. Uit het misdrijf dat u gepleegd heeft alsook uit de motieven die daartoe aanleiding gaven, blijkt dat u de kernwaarden en vrijheden waarop de Belgische rechtsstaat is gebaseerd, niet respecteert. U deelt de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet, uw daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en gelijkwaardigheid van ieder individu. Vrije partnerkeuze is een belangrijke Belgische waarde. Uit uw persoonlijk handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren en het valt helemaal niet uit te sluiten dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen wanneer u in een gelijkaardige situatie terechtkomt.

Krachtens artikel 62§1 werd u op 26.01.2018 door een migratiebegeleider op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden. Tijdens het gesprek met de migratiebegeleider verklaarde u dat u de Nederlandse of Franse taal te weinig beheerste om documenten in die taal te ondertekenen. Uw advocaat zou u aangeraden hebben geen documenten te ondertekenen en u gaf er de voorkeur aan om de vragenlijst samen met uw advocaat in te vullen. U heeft van de geboden mogelijkheid uiteindelijk geen gebruik gemaakt.

U kwam op 13.07.2003, op 19 jarige leeftijd, samen met uw moeder ([E.E.F.], geboren op 00.00.1960 te Marokko, Belgische nationaliteit sinds 07.03.2011), uw broers ([E.H.M.], geboren op 20.12.1982 te Marokko, Belgische nationaliteit sinds 28.04.2011; [E.H.Y.], geboren op 09.12.1997 te Marokko, Belgische nationaliteit sinds 11.01.2010) en uw zussen ([E.H.N.], geboren op 20.11.1996 te Marokko, Belgische nationaliteit sinds 14.01.2011; [E.H.M.], geboren op 20.10.1988, Belgische nationaliteit sinds 16.09.2010, afgeschreven naar het buitenland sinds 30.03.2012; [E.H.R.], geboren op 15.12.1991, Belgische nationaliteit sinds 31.08.2010) naar België in het kader van een gezinshereniging met uw vader ([E.H.A.], geboren op 00.00.1958 te Marokko, Belgische nationaliteit sinds 11.01.2010). Reeds sinds 07.12.2004 staat u niet meer officieel ingeschreven op hetzelfde adres als uw ouders. Sommige van uw broers en zussen hebben inmiddels een eigen gezin gesticht. U ontvangt bezoek van uw familieleden in de gevangenis.

Het bestaan van een gezinsleven tussen minderjarige kinderen en ouders en minderjarige broers en zussen wordt zonder meer aanvaard (EHRM 24 maart 1998, nr. 40456/83, Olsson v. Zweden; no. 4694/03; EHMR 6 april 2010, Mustafa en Armagan Akin v. Turkije, par. 19). Voor het bestaan van een gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders alsook tussen meerderjarige broers en zussen zullen bijkomende elementen van afhankelijkheid, anders dan de gewoonlijke affectieve banden, moeten worden aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat er een band van afhankelijkheid bestaat tussen u en uw ouders of tussen u en uw broers en zussen die aanleiding zou geven tot het aanvaarden van een beschermenwaardig gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat u zelf een duurzame relatie zou hebben, dan wel een gezin gesticht zou hebben in het Rijk.

De contacten met familie in België kunnen ook op een andere manier worden onderhouden, bijvoorbeeld middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, of middels moderne communicatiemiddelen.

Op 19-jarige leeftijd kwam u aan in België, op 31-jarige leeftijd werd u in de gevangenis opgesloten wegens poging tot moord, thans bent u 34 jaar oud.

Gelet op uw verblijf in het Rijk kan weliswaar worden aangenomen dat u banden heeft ontwikkeld met dit land, doch blijkt niet dat deze van een dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

U heeft ruim de helft van uw leven doorgebracht in uw land van herkomst, en bent aldaar opgegroeid, waardoor niet zonder meer kan worden aangenomen dat u geen andere band dan uw nationaliteit heeft met uw herkomstland. U kan in redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. Er is geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor u om u in Marokko te vestigen.

Het gegeven dat u in het verleden gewerkt heeft in België doet niets af aan het feit dat u geacht wordt een actueel en ernstig gevaar te vormen voor de openbare orde. De vaardigheden die u tijdens uw werk in België opgepikt hebt, zullen u wellicht ook elders van pas kunnen komen. Uit het administratief dossier blijkt dat u als dagloner werkte in Marokko alvorens u naar België kwam. Niets wijst erop dat u niet terug als dagloner zou kunnen werken om zo de nodige bestaansmiddelen te verwerven. Uw familie in België kan u desgewenst ook vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven elders. Het contact met uw vrienden en kennissen in België kan onderhouden worden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen, desgewenst kunnen zij u ook bezoeken.

Gewone sociale relaties worden niet beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Het 'sociaal en economisch welzijn' dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Uw persoonlijke gedrag is van die aard dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de privébelangen die u kan doen gelden.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 20, 21, 22, 23, 43, 45 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het non bis in idem-beginsel en van het hoorrecht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten).

Zijn betoog luidt als volgt:

"8.1.1. Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt ook opgelegd door het artikel 62 van de wet van 15/12/1980 (Vreemdelingenwet).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissing uitsluitend grondvest op basis van één enkele veroordeling van verschillende jaren terug waarvoor hij werd veroordeeld en waarvoor hij momenteel zijn straf uitzit. Er is geen sprake van verschillende veroordelingen. Hij gedraagt zich sedert jaren voorbeeldig. De bedoeling van een gevangenisstraf

bestaat niet enkel in de bestraffing maar ook in de resocialisatie van de veroordeelde. Dat verzoeker aangetoond heeft dat hij veranderd is.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de onderliggende feiten buiten context citeert, en de feiten onvoldoende weergeeft. Verzoeker is inderdaad éénmaal veroordeeld, voor een zeer ernstig feit en is hiervoor zwaar gestraft, maar daarmee is niet alles gezegd. Dat niet valt in te zien hoe één enkele veroordeling, ook al is dit een zeer zware veroordeling, er toe zou kunnen leiden dat men niets heeft geleerd uit de straf die werd opgelegd.

Er wordt immers nergens verantwoord waarom zo nodig nog steeds de openbare orde in het gedrang komt doordat verzoeker één eerdere veroordeling opliep. De motivering verwijst immers slechts naar de kwalificatie van het feit en de veroordeling die hij hierbij opliep maar legt niet uit waarom verzoeker door deze feiten te plegen door zijn persoonlijk gedrag nog steeds de openbare orde in het gevaar zou brengen. Het gegeven dat er één veroordeling was, kan op zich genomen, geen afdoende motivatie inhouden. Een eenvoudige verwijzing naar het strafregister is immers geen afdoende motivering. Evenmin wordt er uitgelegd waarom de bescherming van het gezins- en privéleven van verzoeker niet zou kunnen opwegen tegen de beweerde bescherming van de openbare orde. De beslissing had immers moeten uitleggen waarom de ernst van de gepleegde feiten, de uitwijzing kon onderbouwen, dat hij nog steeds een gevaar betekende en dat hij hierdoor de bescherming van artikel 8 EVRM verkorven had. Ook wordt er geenszins gemotiveerd waarom aan verzoeker niet de kans werd gegeven om gehoord te worden nu hij de Nederlandse taal volgens verwerende partij onvoldoende machtig is. Dat verzoeker in dat geval door de Dienst Vreemdelingenzaken minstens diende te worden gehoord in een taal die hij machtig is, desnoods via een tolk of vertaler. Gelet op het belang voor verzoeker van de bestreden beslissing was ook een meer uitgebreide motivering vereist.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken zeer goed wist dat verzoeker houder is van een duurzaam en onbeperkt verblijfsrecht, dat hij hier reeds jaren verblijft, sedert zijn jonge leeftijd en dat zijn ouders en al zijn broers en zussen Belgische onderdanen zijn, en dat hij in de vele jaren een sterke band heeft opgebouwd met België en geen of minstens een zwakke band heeft met Marokko, motiveert zij niet waarom geen rekening wordt gehouden met deze hechte banden met België. Dat er geen rekening werd gehouden met de concrete situatie waarin verzoeker zich bevindt.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende motiveert waarom geen rekening wordt gehouden met de familiale situatie van verzoeker (artikel 8 EVRM). Het gaat niet op om te beweren dat de handhaving van de openbare orde voorrang heeft op de eerbiediging van het privé of gezinsleven. Uit de bestreden beslissing blijkt met name niet dat er rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker, integendeel (conform artikel 20, 21, 22, 23, 43 en 45 Vreemdelingenwet). Uit de motivering blijkt klaarblijkelijk dat geen rekening werd gehouden met de persoonlijke en familiale omstandigheden. Dat men rekening diende te houden met de duur van het verblijf in België, de leeftijd van betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden, en met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken er van. Dat niet wordt gemotiveerd waarom deze concrete omstandigheden en de persoonlijke situatie van verzoeker niet zouden opwegen tegen een beweerde schending van de openbare orde.

Dat verzoeker sterke banden heeft met België, geen banden heeft met zijn oorspronkelijk land van herkomst, en dat een uitwijzing onaanvaardbare gevolgen teweeg zou brengen voor verzoeker (die een onbeperkt verblijfsrecht heeft in België) en zijn familie (die Belgische nationaliteit heeft) alsook sociaal netwerk dewelke de overhand hebben op de beweerde ernstige aanslag op de openbare orde of nationale veiligheid. Dat er geen effectieve proportionaliteitstoets heeft plaats gevonden.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele risicotaxatie heeft gedaan om na te gaan wat de kansen zijn op het plegen van nieuwe feiten door verzoeker. Zonder zulk een onderzoek kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot het besluit komen dat er nog steeds een actueel gevaar zou bestaan voor de schending van de openbare orde. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook diende te motiveren waaruit blijkt dat verzoeker na zijn straf nog steeds een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving om een beëindiging van het verblijfsrecht te verantwoorden. Dat er geen algemene preventieve redenen kunnen worden aanvaard.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken diende te motiveren waarom een beslissing werd genomen tot beëindiging verblijfsrecht niettegenstaande er geen sprake is van een ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land.

De Dienst Vreemdelingenzaken hecht duidelijk een belangrijker rol aan de eerbiediging van de openbare orde, dan aan het privéleven en het familiale leven en heeft deze op geen enkele wijze of moment tegen elkaar afgewogen. Ook wordt er geen rekening gehouden met de andere elementen waarmee zij rekening diende te houden. De Dienst Vreemdelingenzaken kan zich niet beperken tot de simpele stelling dat er sprake is van een familieband zonder hier de nodige gevolgen uit af te leiden, zonder deze specifieke omstandigheden mee te nemen in zijn beoordeling, om daarna onvoorwaardelijk voorrang te verlenen aan een beweerd bescherming van de openbare orde. Me[t]de persoonlijke en familiale situatie van verzoeker of met de gevolgen van de bestreden beslissing werd ten onrechte geen enkele rekening gehouden.

Dat verwerende partij uitsluitend verwijst naar de veroordeling die hij heeft opgelopen. Het betreft hier slechts een veroordeling door de correctionele rechtbank te Antwerpen waarvan de omstandigheden waarin verzoeker verkeerde totaal verschillend zijn als de huidige. Bovendien is een gevaar voor de openbare orde alleen niet voldoende om over te gaan tot een beslissing van beëindiging. Enkel ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid, hetgeen zeer restrictief moet worden geïnterpreteerd, en waarbij rekening wordt gehouden met alle concrete elementen.

De veroordeling geeft een totaal vertekend beeld van verzoeker. Het ging hier om een zeer uitzonderlijk feit waarbij relationele motieven aan de grondslag lagen. Verzoeker beseft dat er geen rechtvaardigingsgronden te noemen zijn en weet dat hij zwaar in de fout is gegaan. Hij legt de schuld enkel bij zichzelf. Hij bevond zich op het ogenblik van de feiten in een totaal andere situatie waarbij hij de controle over zijn daden verloren was. Hij had beter moeten weten. Hij heeft zijn verblijf in het gevangenis nuttig gebruikt om zich te bezinnen en zijn leven te veranderen zodat hij terug een toekomst kan hebben bij zijn vrijlating. Hij heeft zich zeer duidelijk herpakt. Hij doet o.a. zijn uiterste best om het slachtoffer te vergoeden. De feiten zijn totaal niet meer actueel, maar achterhaald.

De feiten dateren inmiddels van 22.06.2015. Dat er geen rekening wordt gehouden met wat er sedertdien is gebeurd. Er wordt enkel en alleen rekening gehouden met een lezing van het strafregister zonder meer. Dat zij niet aantoonde dat verzoeker nog actueel een gevaar zou betekenen voor de openbare orde, laat staan dat zij aantoonde dat verzoeker een zeer ernstig gevaar zou uitmaken en dat zijn banden met België niet zouden kunnen opwegen tegen dit beweerd gevaar.

Het gegeven dat verzoeker een veroordeling heeft opgelopen, kan op zich genomen, geen afdoende motivatie inhouden. Een eenvoudige verwijzing naar het strafregister is immers geen afdoende motivering. De beslissing had moeten uitleggen waarom de ernst van de gepleegde feiten, de bestreden beslissing kon onderbouwen, dat hij nog steeds een gevaar betekende en dat hij hierdoor het recht om verder te leven en werken in België en onder meer samen te zijn bij zijn familie en vrienden verkorven had, rekening houdend met alle elementen van het dossier (zoals duur van zijn verblijf, leeftijd, banden met België enz.). De belangen van verzoeker enerzijds en de openbare orde moesten tegen elkaar in concreto worden afgewogen. Gelet op het belang voor verzoeker van de bestreden beslissing was een concrete, persoonlijke en gedetailleerde motivering vereist, waaruit blijkt dat men effectief rekening heeft gehouden met de familiale belangen en concrete omstandigheden - quod non.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule dewelke op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

8.1.2. Dat gelet op het voorgaande ook de materiële motiveringsplicht duidelijk werd overtreden. Niet elke veroordeling kan immers beschouwd worden als een reden van openbare orde die een beëindiging van het verblijf kan verantwoorden. De veroordeling die verzoeker in casu heeft opgelopen, kan niet worden aanzien als een reden van openbare orde die het bestreden beslissing kan rechtvaardigen.

De bestreden beslissing is compleet buitenproportioneel en manifest onredelijk gelet op de persoonlijke situatie van verzoeker. Verzoeker verblijft, zoals de verwerende partij ook goed weet, reeds meer dan 10 jaar in België en heeft zijn leven hier uitgebouwd sedert zijn jonge leeftijd. Al zijn familieleden zijn Belgen. Verzoeker is ondertussen duurzaam verbonden met het Belgische grondgebied en compleet geïntegreerd en heeft hier een privéleven opgebouwd -hetgeen door verwerende partij ook niet wordt

betwist. Dat zijn banden met België zeer sterk zijn. Zijn recht op een familiaal- en privéleven wordt hierdoor op een onevenredige wijze geschonden.

De geciteerde veroordeling is niet voldoende om er de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf op te grondvesten. Men moet immers rekening houden met alle omstandigheden van de zaak. De bepaling van mogelijkheid van beëindiging van het verblijf bij schending openbare orde dient immers zeer strikt te worden geïnterpreteerd.

Aangaande het begrip openbare orde, afgeleid uit de EG-richtlijn 64/221 van 25.02.1964, heeft het Europees Hof van Justitie in een groot aantal arresten een aantal beginselen vastgelegd. Zo dient het begrip openbare orde strikt geïnterpreteerd te worden. Het dient te gaan om een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast. Dezelfde beginselen zijn van toepassing is onderhavig geval.

Dat men niet twee maal gestraft kan worden voor dezelfde feiten; verbod op non bis in idem. Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken zich louter steunt op een enkele lezing van het strafregister van verzoeker zonder hierbij enige rekening te houden met het daadwerkelijk gevaar dat verzoeker persoonlijk en actueel nog vormt voor de Belgische openbare orde of openbare veiligheid, werden de artikelen 20, 21, 22, 23, 43 en 45 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 geschonden. Dat de materiële motiveringsplicht dan ook niet werd nageleefd, daar de motivering de beslissing onmogelijk kan verantwoorden.

Dat het vonnis waarbij verzoeker werd veroordeeld op zich geen rechtvaardiging kan zijn voor de toepassing van artikel 22, 23 of artikel 43 Vreemdelingenwet. Volgens de Dienst Vreemdelingenzaken zou er een schending zijn van de openbare orde. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met de ernst van de onderliggende feiten, blijkt niet uit de bestreden beslissing. Zij hebben hun beslissing automatisch genomen, zonder zelfs de feiten of concrete omstandigheden te hebben nagegaan. Ook met de persoonlijke en familiale situatie werd geen enkele rekening gehouden.

De lidstaat houdt bij zijn besluitvorming mede rekening met de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk dat op de openbare orde of de openbare veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat.

Dat het Hof van Justitie bepaald heeft dat het begrip openbare orde strikt moet worden geïnterpreteerd. Het dient te gaan om een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast. Dezelfde beginselen zijn van toepassing [i]n] onderhavig geval zo niet zou afbreuk worden gedaan aan de beginselen van het vrije verkeer. De maatregelen van openbare orde of van staatsveiligheid mogen enkel gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. De maatregel van verwijdering mag niet steunen op redenen van algemene preventie (C.J.C.E., 26/02/1975, zaak 67/74, Bonsignore, Ree. 1977, p. 297) en een misdrijf of een strafrechtelijke veroordeling mag slechts in aanmerking komen indien er een onmiddellijk gevaar bestaat (C.J.C.E., 27/10/1977, zaak 30/77, Boucher, Ree. 1977, p. 1899) en indien er redenen zijn om te vrezen dat de betrokkene, in acht genomen de vorige feiten, nieuwe misdrijven zal plegen (C.J.C.E., 04/12/1974, zaak 41/74, Van Duyn, Ree. 1974, p. 1337).

Voormelde bepalingen en beginselen worden manifest miskend in die mate dat de Dienst Vreemdelingenzaken volledig voorbij gaat aan de vereiste dat er een actuele en ernstige dreiging moet zijn die een fundamentele belang van de maatschappij aantast, en een eerdere veroordeling van jaren geleden, beschouwt als een noodzakelijke aantasting van de openbare orde. Geval per geval moet worden nagegaan of de vreemdeling enerzijds strafbare handelingen heeft gesteld en anderzijds of deze handelingen nog steeds een gevaar inhouden voor nieuwe ernstige feiten. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft helemaal geen rekening gehouden met de feiten in concreto, en heeft op geen enkele manier rekening gehouden met het werkelijke en actuele gevaar: nihil.

Dat zelfs een strafrechtelijke veroordeling op zich niet voldoende is. Het begrip openbare orde moet strikt worden geïnterpreteerd. Het dient te gaan om een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast.

Uit vaste rechtspraak van het Hof aangaande de in het Verdrag voorziene uitzondering om redenen van openbare orde op het gebied van vrij verkeer van werknemers of zelfstandigen in te roepen, volgt

bovendien dat die uitzondering een afwijking van die fundamentele vrijheid vormt, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald.

Het is in ca[s]u kennelijk onredelijk om uitsluitend op basis van één eerdere veroordeling waarvan de feiten dateren van jaren terug, te besluiten dat verzoeker de openbare orde ernstig zou schaden, zonder hierbij rekening te houden met: de zwaarte van de inbreuk, de verzachtende omstandigheden die de strafrechter heeft aanvaard, de mate waarin de persoon in kwestie al dan niet een ernstig gevaar vormt voor de samenleving in het algemeen, de familiale situatie van verzoeker, tijd dat hij in België heeft verbleven, zijn duurzaam verblijfsrecht en zijn persoonlijk band met België en zijn land van herkomst. De motivering van de bestreden beslissing kan de bestreden beslissing dan ook niet verrechtvaardigen.

De beslissing is bijgevolg gebrekkig gemotiveerd en strijdig met de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29/07/1991, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel en is derhalve nietig.

8.1.3. Artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden... "

Dat het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest. Dat dit hoorrecht van zeer algemene aard is en in feite inhoudt dat een bestuur verplicht is om verzoeker te horen wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem.

Dat de hoorplicht onderstel[t] dat er kennis wordt gegeven van het feit dat er een negatieve beslissing zou genomen worden hetgeen in casu niet het geval is.

Dat het niet naleven van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. (RvV nr. 130.247 van 26 september 2014; RvV nr. 121.015 van 20 maart 2014, RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014, RvV nr. 198.594 van 5 september 2014, CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014).

Indien verzoeker zou zijn gehoord had hij onder andere kunnen vertellen dat hij over vele familieleden beschikt die wettig in België verblijven en dat hij heel sterke banden heeft met België en geen band met Marokko of had hij de gevolgen kunnen meedelen voor hem en zijn familieleden van de beëindiging van zijn verblijfsrecht. Hij zou ook kunnen aantonen dat hij geen gevaar meer vormt voor de openbare veiligheid en zijn leven heeft verbeterd. Dat er bijgevolg ook geen enkele reden kon zijn om het verblijf te weigeren.

Ook wordt er geenszins gemotiveerd waarom aan verzoeker niet de kans werd gegeven om gehoord te worden nu hij de Nederlandse taal volgens verwerende partij onvoldoende machtig is. Dat verzoeker in dat geval door de Dienst Vreemdelingenzaken minstens diende te worden gehoord in een taal die hij machtig is, desnoods via een tolk of vertaler.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het hoorrecht heeft geschonden.

8.1.4. Dat tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Er werd in de beslissing geen enkel concreet feit opgenomen omtrent de huidige leefsituatie of persoonlijke situatie van de verzoeker op het ogenblik dat de beslissing werd genomen. Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken de belangen van de verzoeker niet in overweging neemt, schendt zij het zorgvuldigheidsbeginsel.

8.1.5. De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht."

3.1.2.1. Zoals verzoeker terecht aangeeft bepaalt artikel 62 van de Vreemdelingenwet dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en voorziet artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 22, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat het verblijf in het Rijk van verzoeker wordt beëindigd om ernstige redenen van openbare orde. Verweerder heeft hierbij uitvoerig uiteengezet op basis van welke argumentatie hij van oordeel is dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij de duur van verzoekers verblijf in het Rijk, diens leeftijd, diens banden met België, de gevolgen van een beslissing tot beëindiging van verblijf voor verzoeker en zijn familieleden en het eventuele ontbreken van banden met het land van herkomst niet als elementen beschouwt die kunnen verhinderen dat hij de bestreden beslissing neemt. Hij heeft daarenboven aangegeven de bepalingen van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in aanmerkingen te hebben genomen en hij heeft uiteengezet waarom ook deze verdragsbepaling geen hinderpaal vormt om de bestreden beslissing te nemen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker gaat uit van een incorrecte of onvolledige lezing van de bestreden beslissing waar hij stelt dat de motivering van deze beslissing niet afdoende is omdat slechts wordt verwezen naar één veroordeling of naar de vermeldingen in het strafregister. Verweerder heeft immers niet louter verwezen naar de veroordeling die verzoeker opliep, doch heeft uitvoerig gemotiveerd welk ernstig strafbaar feit verzoeker pleegde en wat de impact hiervan was. Hij heeft tevens uitvoerig uiteengezet op welke wijze hij uit het gedrag van verzoeker heeft afgeleid dat deze een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De motivering van de bestreden beslissing laat zeker voldoende toe te begrijpen waarom verzoeker nog steeds als een gevaar voor de openbare orde wordt beschouwd. Verweerder heeft immers gewezen op het gebrek aan normbesef bij verzoeker en zijn zeer grote gewetenloosheid. Hierbij moet worden benadrukt dat verweerder bij zijn risicotaxatie de houding en ingesteldheid van een vreemdeling, zoals deze blijkt uit voorheen door hem gestelde handelingen, vermag in aanmerking te nemen om het gevaar dat deze vreemdeling nog vormt te bepalen. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te willen aangeven heeft verweerder helder toegelicht om welke precieze redenen de bepalingen van artikel 8 van het EVRM hem er niet van hebben weerhouden om de bestreden beslissing te nemen. Verweerder heeft vastgesteld dat verzoeker geen gezinsleven in België heeft, dat hij contacten met zijn familieleden kan onderhouden vanuit het buitenland, dat gewone sociale relaties en een in België opgebouwd sociaal en economisch welzijn niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen en dat geenszins blijkt dat de banden die verzoeker met België heeft opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde.

Aangezien verzoeker wel degelijk de kans werd geboden om zijn persoonlijke situatie nader toe te lichten, doch hij geen nader gevolg gaf aan de vraag om bepaalde inlichtingen te verstrekken kan hij niet voorhouden dat verweerder had moeten toelichten waarom hij niet werd gehoord. De motiveringsplicht impliceert daarenboven slechts dat een bestuur duidelijk aangeeft op basis van welke precieze overwegingen een beslissing werd genomen. Deze plicht houdt niet in dat verweerder elke stap die hij nam om tot een beslissing te komen noodzakelijk dient te bespreken of te verduidelijken.

Verzoekers bewering dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden waarmee conform de toepasselijke bepalingen van de

Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden en dat een proportionaliteitstoets werd doorgevoerd is slechts een ontkenning van de realiteit.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de artikelen 22, § 1, 3° en 23 van de Vreemdelingenwet. Artikel 22, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet voorziet dat verweerder om ernstige redenen van openbare orde een einde kan maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die sedert ten minste tien jaar gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en die er sindsdien ononderbroken verblijft. In artikel 23 van de Vreemdelingenwet is bepaald met welke gegevens verweerder rekening dient te houden alvorens hij een beslissing tot beëindiging van het verblijf kan nemen.

Verzoeker lijkt te willen aangeven dat er geen ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid bestaan die de bestreden beslissing kunnen rechtvaardigen. Hij erkent dat hij een misdrijf heeft gepleegd, maar meent dat de feiten waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst in een bepaalde context moeten worden geplaatst en niet langer actueel zijn.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker werd veroordeeld wegens poging tot moord en dus geenszins kan worden aangenomen dat hij tijdelijk *“de controle over zijn daden was verloren”* en dus in een opwelling handelde. De strafrechter heeft in het vonnis van 23 februari 2016, duidelijk de voorbedachtheid waarmee verzoeker handelde vastgesteld. Hij heeft hierbij gewezen op het feit dat verzoeker, zijn slachtoffer eerst observeerde, dat hij toen hij zijn slachtoffer benaderde drager was van een mes en een luchtdrukpistool en dat hij blauwe plastic handschoenen droeg toen hij poogde zijn slachtoffer met messteken om het leven te brengen.

Verzoeker benadrukt dat de door hem gepleegde feiten uitzonderlijk waren en er relationele motieven aan ten grondslag lagen. Deze toelichting laat de Raad evenwel niet toe te besluiten dat verweerder onterecht zou hebben geoordeeld dat verzoeker een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Het is geenszins kennelijk onredelijk om, op basis van het in voorliggende zaak beschikbare feitenmateriaal, te besluiten dat verzoeker, die weloverwogen probeerde een persoon met wie hij ooit een relatie had om het leven te brengen, blijk geeft van het ontbreken van een normbesef en van een grote gewetenloosheid en hieruit te deduceren dat hij bepaalde fundamentele waarden van de Belgische samenleving niet respecteert en het risico bestaat dat hij in de toekomst op dezelfde wijze zal handelen indien hij in een gelijkaardige situatie terechtkomt. Gezien het voorgaande kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat het door hem gepleegde misdrijf, gelet op de vaststelling dat hij na 22 juni 2015 – datum waarop hij een zwangere vrouw trachtte te vermoorden en hij van zijn vrijheid werd beroofd – geen strafbare handelingen meer stelde en dat hij poogt zijn slachtoffer te vergoeden, niet meer kan worden aangewend om het actuele karakter van het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde te bepalen. De loutere bewering van verzoeker dat hij in de gevangenis tot bezinning is gekomen en dat hij is veranderd doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Waar verzoeker stelt dat een eenvoudige verwijzing naar een vermelding in het strafregister niet volstaat om de bestreden beslissing te onderbouwen moet nogmaals worden opgemerkt dat verweerder zich niet heeft beperkt tot een dergelijke eenvoudige verwijzing. Verweerder heeft de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld geanalyseerd en is tot uit besluit gekomen dat uit verzoekers gedrag een ingesteldheid blijkt die toelaat te besluiten dat hij een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde.

Verzoeker houdt verder verkeerdelijk voor dat verweerder geen oog had voor zijn persoonlijke belangen en dat deze belangen niet deugdelijk werden afgewogen tegen het belang van de samenleving dat gebaat is met maatregelen ter bescherming van de openbare orde. Verweerder heeft, zoals reeds gesteld, in aanmerking genomen dat verzoeker in België geen gezinsleven heeft, dat hij zijn relaties met zijn familieleden, vrienden en kennissen in België kan onderhouden vanuit het buitenland en dat niet blijkt dat verzoeker, die eenendertig jaar oud is en die tot zijn meerderjarigheid in Marokko verbleef, uitzonderlijke banden met België zou hebben die zouden opwegen tegen de nood om de openbare orde te beschermen. Verweerder heeft ook in aanmerking genomen dat verzoeker voorheen reeds in Marokko werkte en dat niets erop wijst dat hij in dat land, waar hij het grootste deel van zijn leven verbleef, niet door middel van een nieuwe tewerkstelling bestaansmiddelen zou kunnen verwerven. Verweerder duidde ook dat verzoekers familie in België hem eventueel kan ondersteunen bij het

opbouwen van een privéleven elders. Verweerder heeft duidelijk aangegeven waarom hij geen groot gewicht toekent aan de banden die verzoeker met België heeft en waarom hij deze banden in ieder geval ondergeschikt acht aan de vereiste om de openbare orde te beschermen. Verzoeker lijkt niet akkoord te gaan met de door verweerder gemaakte evaluatie, maar toont niet aan dat verweerder enig dienstig gegeven over het hoofd heeft gezien of dat hij op basis van een incorrecte feitenvinding of op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Verzoeker benadrukt ook dat het begrip openbare orde strikt moet worden geïnterpreteerd en verwijst in dit verband naar een Europese richtlijn en naar rechtspraak. Hij toont echter niet in concreto aan dat verweerder enige beoordelingsfout maakte door uit het feit dat hij er niet voor terugschrok om te pogen een zwangere vrouw op de openbare weg te vermoorden af te leiden dat hij een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Verzoeker benadrukt dat hij slechts één maal werd veroordeeld. Om te kunnen besluiten dat een vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde is het evenwel niet vereist dat wordt aangetoond dat deze vreemdeling meermaals werd veroordeeld. Verweerder vermag rekening te houden met de aard en de ernst van de door een vreemdeling gepleegde feiten om te besluiten dat deze vreemdeling een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Hij kan, indien hij hiertoe over voldoende rechtvaardigende stukken beschikt, zelfs zonder dat er sprake is van enige veroordeling in België besluiten dat een vreemdeling een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat verweerder in casu op basis van een verkeerde feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze besloot dat uit verzoekers persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid.

Een schending van de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.1.2.3. Verzoekers bewering dat verweerder zich louter steunt op een enkele lezing van het strafregister en geen oog heeft voor het daadwerkelijke gevaar dat hij persoonlijk en actueel nog vormt voor de openbare orde, waardoor ook de artikelen 20, 21, 43 en 45 van de Vreemdelingenwet zouden zijn miskend, mist feitelijke grondslag. Een schending van voormelde wetsartikelen kan op basis van verzoekers betoog derhalve niet worden vastgesteld.

3.1.2.4. In zoverre verzoeker verwijst naar het non bis in idem-beginsel, dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing geen strafsanctie is, maar een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolgning. Het adagium non bis in idem belet niet dat maatregelen of sancties van verschillende orde worden opgelegd voor dezelfde feiten (RvS 7 december 2006, nr. 165.665).

3.1.2.5. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

3.1.2.6. Inzake de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten moet worden gesteld dat uit de bewoordingen ervan volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

De hoorplicht vormt evenwel een beginsel van behoorlijk bestuur en dient derhalve door verweerder als dusdanig wel in aanmerking te worden genomen.

In casu kan verzoeker evenwel niet voorhouden dat hij niet de kans kreeg om zijn situatie nader toe te lichten aan verweerder of dat hem niet de kans werd gegeven om inlichtingen of stukken die door hem als nuttig werden beschouwd aan verweerder mee te delen alvorens deze overging tot het nemen van de bestreden beslissing. Hij werd op 26 januari 2018 immers op de hoogte gesteld van het feit dat verweerder overwoog om een einde te stellen aan zijn verblijf en er werd hem de mogelijkheid geboden

om zijn situatie nader toe te lichten en om inlichtingen en bewijsstukken over te maken. Verzoeker gaf, blijkens de aan de Raad voorgelegde stukken, te kennen de hem ter beschikking gestelde vragenlijst samen met zijn raadsman te zullen invullen, doch bewijst niet dat hij dit uiteindelijk heeft gedaan of dat hij op enige andere wijze gevolg heeft gegeven aan het verzoek van verweerder om eventuele bijkomende nuttige inlichtingen over te maken.

Verzoekers bewering dat hij de Nederlandse taal niet goed beheerst laat niet toe te concluderen dat verweerder zou zijn tekortgeschoten in de verplichting om verzoeker de kans te geven om alle door hem relevant geachte gegevens mee te delen. Uit het aan de Raad voorgelegde administratief dossier blijkt namelijk dat hem de mogelijkheid werd geboden om een beroep te doen op een door hem gekozen derde persoon om hem bij te staan bij de invulling van de hem ter beschikking gestelde vragenlijst. Verzoekers beweringen omtrent zijn talenkennis zijn bovendien ook niet zeer consistent. In zijn tweede en derde middel houdt hij immers voor volledig geïntegreerd te zijn en de Nederlandse taal wel te kunnen spreken.

Ten overvloede merkt de Raad ook op dat verzoeker niet aantoont dat hij nog enig dienstig gegeven had kunnen meedelen of dat verweerder enig concreet gegeven over het hoofd heeft gezien. Verzoeker verwijst naar zijn *"huidige leefsituatie"*. Deze was verweerder, die verwees naar het feit dat verzoeker in de gevangenis zit, evenwel bekend. Verweerder heeft, gezien voorgaande vaststellingen, ook *"de persoonlijke situatie"* van verzoeker duidelijk betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten of van de hoorplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.2.6. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een deugdelijk onderzoek en een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 20, 21, 22, 23, 43 en 45 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het non bis in idem-beginsel.

Hij stelt het volgende:

"8.2.1. Verzoeker herinnert aan de relevante bepalingen omtrent de mogelijkheid tot de beëindiging van het recht op verblijf:

Art. 20 Vreemdelingenwet bepaalt: "Onverminderd de meer voordelige bepalingen van een internationaal verdrag en het non-refoulementbeginsel, is dit hoofdstuk van toepassing op de onderdanen van derde landen die zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk.

Het is niet van toepassing op de onderdanen van derde landen die de internationale bescherming in het Rijk genieten."

Art. 21 Vreemdelingenwet bepaalt: "De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is. "

Art. 22 Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 1. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen en hen het bevel geven het grondgebied te verlaten om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid:

1° de gevestigde onderdaan van een derde land;

2° de onderdaan van een derde land die de status van langdurig ingezetene in het Rijk geniet;

3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.... "

Art. 23 Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.."

Artikel 43 Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Art. 45 Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§ 3. Alleen de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet kunnen de in artikelen 43 en 44bis bedoelde maatregelen rechtvaardigen.

Het optreden van een van deze ziekten na een periode van drie maanden na de aankomst van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk stelt de minister of zijn gemachtigde niet in staat aan het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid een einde te maken overeenkomstig artikel 44bis.

Binnen drie maanden na hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, en indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid onderwerpen aan een kosteloos medisch onderzoek opdat wordt bevestigd dat hij niet lijdt aan een van de ziekten bedoeld in het eerste lid. Dit medisch onderzoek mag geen systematisch karakter dragen.

§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf "

Voormelde bepalingen worden miskend in die mate dat de Dienst Vreemdelingenzaken volledig voorbij gaat aan de vereiste dat er een actuele en ernstige dreiging moet zijn die een fundamentele belang van de maatschappij aantast, en eerdere veroordelingen a priori, beschouwt als een noodzakelijke

aantasting van de openbare orde. Geval per geval moet worden nagegaan of de vreemdeling enerzijds strafbare handelingen heeft gesteld en anderzijds of deze handelingen nog steeds een gevaar inhouden. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft helemaal geen rekening gehouden met de feiten in concreto, maar heeft zich enkel en alleen gebaseerd op het feit dat verzoeker een eerdere veroordeling heeft opgelopen, en op geen enkele manier met het werkelijke en actuele gevaar dat verzoeker betekent voor de openbare veiligheid of openbare orde.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken zich enkel steunt op het plegen van een misdrijf zonder hierbij rekening te houden met het persoonlijk gedrag van verzoeker en het gevaar dat hij betekende, en zijn persoonlijke en familiale situatie en banden met België en Marokko werden de artikelen 20, 21, 22, 23, 43 en 45 Vreemdelingenwet geschonden. Een misdrijf plegen op zich is nooit een geldige reden de bestreden beslissing te verantwoorden.

Hierover de rechtspraak van de Raad van State:

*R.v.St. nr. 36.403, 7 februari 1991, Arr. R.v.St. 1992, z.p.; R.A.C.E. 1991, z.p.; T.B.P. 1992, 348:
"Een strafrechtelijke veroordeling geeft niet automatisch aanleiding tot een terugwijzings- of uitzettingsbesluit in de zin van art. 20 en 43 Vreemdelingenwet. Er dient steeds nagegaan te worden of het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor de openbare orde inhoudt. "*

*R.v.St. 1 juli 1982, Arr. R.v.St. 1982, 1200:
"Art. 43, 2 Vreemdelingenwet laat de Minister van Justitie niet toe zich uitsluitend te steunen op het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling van een E.G.-vreemdeling om tegen hem een maatregel van verwijdering van het grondgebied te nemen. Het verplicht hem wel de toestand van de betrokkene opnieuw te onderzoeken vanuit het bijzonder oogpunt van de toepassing van de regels m.b.t. de aanwezigheid van vreemdelingen op het grondgebied. Bij het nemen van het uitwijzingsbesluit mag de minister rekening houden met de aard en de ernst van de feiten die tot de strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, wanneer die feiten kennelijk volgen uit het persoonlijk gedrag en daaruit kan worden afgeleid dat de verdere aanwezigheid van de betrokkene op het grondgebied de openbare orde en veiligheid bedreigt."*

8.2.2. Verzoeker wenst te verwijzen naar het verbod op een dubbele bestraffing of het non bis in idem. Het gaat hier om een dubbele straf die delinquenten van een andere nationaliteit kan worden opgelegd, namelijk een gevangenisstraf plus de beëindiging van zijn verblijfsrecht.

De bestreden beslissing is een zeer ingrijpende maatregel die met de nodige voorzichtigheid dient te worden toegepast. Een strafrechtelijke veroordeling is op zich niet voldoende. Het begrip openbare orde moet strikt worden geïnterpreteerd. Het dient te gaan om een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast.

De maatregelen van openbare orde of van staatsveiligheid mogen enkel gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. De maatregel van verwijdering mag niet steunen op redenen van algemene preventie (C.J.C.E., 26/02/1975, zaak 67/74, Bonsignore, Ree. 1977, p. 297) en een misdrijf of een strafrechtelijke veroordeling mag slechts in aanmerking komen indien er een onmiddellijk gevaar bestaat (C.J.C.E., 27/10/1977, zaak 30/77, Boucher, Ree. 1977, p. 1899) en indien er redenen zijn om te vrezen dat de betrokkene, in acht genomen de vorige feiten, nieuwe misdrijven zal plegen (C.J.C.E., 04/12/1974, zaak 41/74, Van Duyn, Ree. 1974, p. 1337). Dit is absoluut niet het geval.

Er kan naar analogie ook verwezen worden naar het arrest van 27 oktober 1977 van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen met betrekking tot de interpretatie van de schending van de openbare orde (nr. 64/221 van 25/02/1964): "...Overwegende dat de bewoordingen van lid 2 van artikel 3 van de richtlijn, volgens hetwelk 'het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering vormt van deze maatregelen', aldus moeten worden opgevat dat zij van de nationale autoriteiten een specifieke beoordeling eisen vanuit een oogpunt van de belangen, verbonden met de handhaving van de openbare orde, welke beoordeling niet noodzakelijkerwijze samenvalt met de beoordeling die ten grondslag lag aan de strafrechtelijke veroordeling; dat hieruit volgt dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt; dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van dien aard weliswaar inhoudt dat bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te

handhaven, noch dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke dreiging van de openbare orde..."

Verzoeker verwijst verder naar het arrest van 31/01/2006 van het Hof van Justitie (c-503/03) dat om een schending van de openbare orde te kunnen weerhouden, naast het bestaan van een misdrijf dewelke in se een hinder vormt voor de sociale orde, vereist dat er een reële en actuele dreiging bestaat die dermate voldoende ernstig is om een fundamenteel belang van de samenleving aan te tasten. (Zie H.v.J 28/10/1975 (Rutili) en H.v.J 27/10/1977 (Bouchereau), H.v.J 29/04/2004 (Oliveri en Orfanopoulos)).

Dat het Hof van Justitie stelt dat er steeds een strikte interpretatie moet zijn van de notie openbare orde, waarbij steeds een evenwichtige afweging moet worden gemaakt van de bescherming van het familiaal leven, overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Uit de bestreden beslissing blijkt niet waarom de Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel is dat verzoeker op het moment van de bestreden beslissing nog een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

Dat de motivering van de bestreden beslissing slechts het misdrijf opsomt in haar technische benaming, zonder de omstandigheden in enigerlei wijze mee te delen, noch van persoonlijke situatie noch van de familiale situatie van verzoeker. De Dienst Vreemdelingenzaken steunt zich slechts op een lezing van het strafregister en een simpele verwijzing naar artikel 8 EVRM.

Dat nergens wordt gepreciseerd waarom nu juist de familiale belangen of het privéleven van verzoeker niet zouden opwegen tegen de bescherming van de openbare orde. Dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat de Dienst Vreemdelingenzaken daadwerkelijk rekening heeft gehouden met de situatie van verzoeker, of daadwerkelijk rekening heeft gehouden met het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Verzoeker is reeds meer dan een decennium in België sedert jonge leeftijd. Hij is volledig geïntegreerd in de Belgische samenleving. Verzoeker heeft geen enkele band meer met zijn land van herkomst. Dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat de Dienst Vreemdelingenzaken met deze elementen rekening heeft gehouden.

Door enkel te verwijzen naar de eerdere veroordelingen van verzoeker zonder aan te duiden op welke wijze het persoonlijk gedrag van verzoeker nog steeds een zodanig actuele en reële dreiging vormt, dat zijn persoonlijke en familiale belangen niet zouden kunnen opwegen tegen de bescherming van de openbare orde heeft de Dienst Vreemdelingenzaken haar bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd (Zie R.v.V. 08/02/2008, nr. 7063, R.v.V. 14/12/2007, nr. 5003, R.v.V. 14/12/2007, nr. 4961). Dat rekening houdende met de situatie van verzoeker, het kennelijk onredelijk is om te stellen dat verzoeker de openbare orde ernstig zou hebben geschaad.

Het is kennelijk onredelijk om uit het enkele feit van eerdere veroordelingen van verzoeker automatisch af te leiden dat hij de openbare orde of nationale veiligheid zou hebben geschaad.

Deze bepaling dient immers strikt te worden geïnterpreteerd. Dat een duurzaam verblijfsrecht slechts in zeer uitzonderlijke situatie zou kunnen worden ingetrokken. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet aantoonbaar dat verzoeker zich in zulk een situatie bevindt. De Dienst Vreemdelingenzaken dient de nodige afweging met artikel 8 EVRM daadwerkelijk te maken en niet slechts te verwijzen naar voornoemd artikel 8 EVRM en dient aan te tonen dat verzoeker nog steeds een actuele dreiging vormt aan de hand van zijn persoonlijk gedrag. Zij diende aldus concreet aan te geven op welke wijze de actuele dreiging van verzoeker niet zou kunnen opwegen tegen de concrete familiale en persoonlijke belangen. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke situatie van verzoeker daadwerkelijk in beschouwing heeft genomen blijkt nergens uit.

Maatregelen die zijn gerechtvaardigd om redenen van openbare orde of openbare veiligheid, kunnen dan ook uitsluitend worden genomen wanneer, na een beoordeling per geval door de bevoegde nationale autoriteiten, blijkt dat het persoonlijke gedrag van de betrokkene een actuele, reële en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Bij die beoordeling moeten die autoriteiten bovendien zowel het evenredigheidsbeginsel als de grondrechten van de betrokkene eerbiedigen, in het bijzonder, het recht op eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven en het recht op vrij verkeer.

Dergelijke maatregelen kunnen dus niet automatisch worden gelast na een strafrechtelijke veroordeling of ter algemene preventie teneinde andere vreemdelingen af te schrikken van het plegen van strafrechtelijke feiten. Dat ook en zelfs het bestaan van een veelvoud van vroegere strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf niet voldoende is om de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

Zoals hoger reeds uiteengezet werd deze 'actualiteitstoets' niet gemaakt door verweerder. Verweerder schendt hiermee de artikelen 20, 21, 22, 23, 43 en 45 Vreemdelingenwet ook het redelijkheidsbeginsel, volgens hetwelk een oordeel als onwettig dient te worden bestempeld wanneer dit tegen alle redelijkheid ingaat en aldus "kennelijk onredelijk" is (quod in casu), minstens manifest onzorgvuldig is.

Tevens impliceert een dergelijk handelen door verweerder een manifeste schending van de materiële motiveringsplicht, alwaar verweerder immers niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en aldus kennelijk onredelijk tot zijn weigeringsbesluit kwam. Verweerder heeft dan ook niet de controle die door voormelde artikelen van de Vreemdelingenwet wordt opgelegd doorgevoerd.

Gelet op het voorgaande is de bestreden beslissing niet wettig verantwoord.

Dat de motivering van de bestreden beslissing dan ook onmogelijk het dictum kan schragen of verantwoorden.

Dat gezien het voorgaande en in toepassing van het tweede middel de bestreden beslissing nietig is."

3.2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn tweede middel voornamelijk voorziet in een theoretische uiteenzetting die bestaat uit de opsomming van een aantal wetsartikelen, het weergeven van citaten uit arresten van de Raad van State en het toelichten van de draagwijdte van bepaalde arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en van de verplichtingen die zijn vervat in artikel 8 van het EVRM. Hij maakt hiermee niet aannemelijk dat verweerder de verplichtingen die voortvloeien uit een van de door hem aangehaalde wetsartikelen heeft miskend of dat verweerder optrad op een wijze die niet conform is met de rechtspraak waarin de draagwijdte van bepaalde in casu geldende verplichtingen wordt toegelicht.

Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel kan de Raad verder slechts herhalen dat verweerder zich niet heeft beperkt tot het uiteenzetten dat verzoeker werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf. Hij heeft de concrete door verzoeker gepleegde feiten onderzocht en hieruit afgeleid dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Overeenkomstig de door verzoeker geciteerde rechtspraak van de Raad van State heeft verweerder onderzocht of uit het persoonlijke gedrag van verzoeker kan worden afgeleid dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Hij heeft duidelijk gemotiveerd dat uit diens gedrag blijkt dat verzoeker slechts een geringe waarde hecht aan een mensenleven, dat uit het misdrijf dat verzoeker pleegde en uit de motieven die aanleiding gaven tot dit misdrijf blijkt dat hij de kernwaarden waarop de Belgische samenleving is gebaseerd niet respecteert en dat uit verzoekers handelen een gevaarlijke ingesteldheid kan worden afgeleid die toelaat te vrezen dat hij zijn eerder gedrag zal herhalen wanneer hij in een gelijkaardige situatie terechtkomt. Verweerder heeft een concrete risicoanalyse doorgevoerd en op basis van concrete gegevens het gevaar dat verzoeker in de toekomst vormt beoordeeld. Er blijkt niet dat verweerder niet handelde conform de richtlijnen die kunnen worden afgeleid uit de door verzoeker aangebrachte rechtspraak van het Hof van Justitie.

Verzoeker herneemt verder zijn onterechte kritiek dat verweerder de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn (gebrek aan) banden met Marokko en de aanwezigheid van familieleden in België, of ruimer zijn persoonlijke en familiale situatie, niet in aanmerking nam. Hij gaat hiermee, net zoals met zijn betoog hieromtrent in zijn eerste middel, voorbij aan de realiteit.

Zoals reeds werd uiteengezet, bij de bespreking van het eerste middel, heeft verweerder een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM doorgevoerd.

Een schending van de artikelen 20, 21, 22, 23, 43 en 45 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

3.2.2.2. Inzake verzoekers standpunt dat er een verbod bestaat op een dubbele bestraffing kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel en te duiden dat de bestreden beslissing er niet op is gericht om verzoeker te bestraffen, doch om een maatregel te nemen die tot doel heeft de openbare orde te beschermen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Ter onderbouwing van zijn standpunt verstrekt hij de volgende toelichting:

“8.3.1. Een verwijdering van het grondgebied van verzoeker zou een schending kunnen uitmaken van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM waarborgt het privé- en familieleven van verzoeker dat hij in België heeft uitgebouwd.

Artikel 8 EVRM : "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn Belgische familieleden en zijn ruim sociaal netwerk. De familieband is voldoende hecht. (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T7 Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privéleven heeft opgebouwd. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst en dat zijn familie of sociaal netwerk hem onmogelijk kan volgen.

Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Het is voor verzoeker onmogelijk om zijn leven te hervatten in Marokko. Door de bestreden beslissing, verliest hij ook zijn bestaande sociale netwerk en dient zij zijn leven terug op te bouwen in een voor hem vreemd land.

Dat verzoeker perfect is geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij spreekt Nederlands en Frans. Hij verblijft reeds vele jaren legaal in België. Hij is zelfs in het bezit van een duurzaam en onbeperkt verblijfsrecht. Hij heeft geen enkele banden meer met zijn land van herkomst.

Dat er ook geen rekening werd gehouden met het feit dat de feiten en veroordeling dateren van jaren geleden en dat hij geen actuele bedreiging vormt voor de openbare orde of veiligheid. Dat tevens rekening moet worden gehouden met de ernst van de moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden in het land van herkomst: deze zijn zeer groot. Tevens moet rekening worden gehouden met de sociale,

culturele en familiale banden met België: zeer groot, familie, verlies van werk, integratie en geen band met Marokko. Hij heeft niets meer verloren in zijn thuisland. Hij is zonder enige twijfel zeer sterk geïntegreerd in de Belgische samenleving. De bestreden beslissing is compleet disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoeker.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Op grond van de boven vermelde feiten dient te worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en of familieleven dient Uw Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

De Dienst Vreemdelingenzaken betwist geenszins dat verzoeker een privéleven heeft opgebouwd in België, en dus onder de bescherming valt van voormeld artikel. Zij meent echter dat het privéleven van verzoeker moet wijken voor de openbare orde en dat deze laatste belangen steeds prioriteit krijgen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken, gelet op de rechtspraak omtrent artikel 8 EVRM van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, op onvoldoende wijze een afweging heeft gemaakt tussen enerzijds het respecteren van het recht op een familiaal leven, en het privéleven en anderzijds het belang van de Belgische openbare orde, en dat de verwijdering van verzoeker geen dwingende noodzaak is voor de openbare veiligheid.

Dat verder overeenkomstig vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, de nationale overheid niet vrij is inzake de invulling van openbare orde : " ...veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de versterking van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (reeds aangehaalde arresten Rutili, punt 28; Bouchereau, punt 35, en Orfanopoulos en Oliveri, punt 66) ", en het Hof heeft verduidelijkt dat: "47. In het geval van een onderdaan van een derde staat die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, beschermt deze restrictieve uitlegging van het begrip openbare orde tevens het recht van deze laatste op eerbiediging van zijn gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (zie in die zin arrest Carpenter, reeds aangehaald, punt 41, en arrest van 23 september 2003, Akrich, C-109/01, Jurispr. blz. 1-9607, punt 58). " Het moet bovendien gaan om een : "persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (arrest Bouchereau, reeds aangehaald, punt 28, en arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 24)".

Dat het bestreden besluit de aangrijpende inmenging in het familiale leven en privéleven niet kan legitimeren overeenkomstig artikel 8 §2 EVRM. Zij schendt artikel 8 EVRM.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

In toepassing van het derde middel is de bestreden beslissing nietig.

8.5.2. De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

Dat de motieven van de bestreden beslissing het dictum dan ook niet kunnen verantwoorden.

Uit het voorgaande blijkt dat de middelen gegrond zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt."

3.3.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat, overeenkomstig het tweede lid van deze verdragsbepaling, een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het recht op een privé-, gezins- of familieleven mogelijk is indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde

en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. De Raad merkt op dat er in casu een wettelijke basis is die verweerder toelaat de bestreden beslissing te nemen. Het staat ook vast dat verweerder oordeelde dat de bestreden maatregel vereist is ter bescherming van de openbare orde en derhalve een van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde doelstellingen nastreeft. Zoals reeds gesteld laat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing tevens toe vast te stellen dat verweerder ook een zeer doorgedreven belangenafweging heeft doorgevoerd en dat hij hierbij de persoonlijke situatie van verzoeker in aanmerking heeft genomen. Verzoeker laat verstaan van oordeel te zijn dat deze belangenafweging niet op een deugdelijke wijze gebeurde en dat verweerder een beslissing nam die disproportioneel is.

Allereerst stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in zijn gezinsleven en dat hij elders zijn gezinsleven niet kan verderzetten, maar dat verzoeker geenszins aantoont dat hij enig gezinsleven in België heeft. Hij bewijst niet dat verweerder op incorrecte gronden oordeelde dat niet blijkt dat hij een duurzame relatie in België zou hebben of dat hij een gezin zou hebben gesticht in het Rijk. Hij toont evenmin aan dat verweerder onterecht oordeelde dat de relatie die hij heeft met zijn ouders of andere verwanten niet kan worden gelijkgesteld met een beschermenswaardig gezinsleven, aangezien hij volwassen is en er geen bijzondere band van afhankelijkheid bestaat.

Verweerder heeft daarnaast de aanwezigheid van tal van verzoekers familieleden in het Rijk duidelijk in overweging genomen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder niet het gepaste gewicht heeft gegeven aan het feit dat een aantal verwanten met wie hij geen gezin vormt in het Rijk verblijven. Verzoeker toont evenmin aan dat verweerder een kennelijke beoordelingsfout maakte of kennelijk onredelijk optrad door te motiveren dat de bestaande familiale of vriendschapsbanden niet teniet hoeven te gaan wanneer verzoeker niet langer in het Rijk kan verblijven, daar deze banden op een andere manier kunnen worden onderhouden. Verweerder heeft toegelicht dat verzoekers familieleden, vrienden of kennissen hem steeds in het buitenland kunnen bezoeken en dat ook gebruik kan worden gemaakt van de moderne communicatiemiddelen. Deze argumentatie wordt niet in vraag gesteld en is niet kennelijk onredelijk.

Verzoeker toont evenmin aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat gewone sociale relaties in regel niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker, ondanks het feit dat hij hiertoe de kans kreeg, niet aantoonde dat hij sociale, culturele of professionele banden in België had die van die aard zijn dat deze dienden te primeren op de nood om de openbare orde te beschermen. Met zijn eenvoudige bewering dat hij allerhande banden met België heeft, dat hij goed is geïntegreerd en dat hij *“niets meer verloren heeft”* in zijn thuisland toont hij niet aan dat verweerder een incorrecte belangenafweging maakte. Het is niet incorrect of kennelijk onredelijk om te besluiten dat, aangezien verzoeker geboren is in Marokko, hij er tot na zijn meerderjarigheid verbleef en hij in dat land werkte, te concluderen dat hij, ook na een langdurig verblijf in België, nog banden heeft met zijn land van herkomst. Verzoeker stelt dat rekening moet worden gehouden met het gegeven dat hij zijn werk zal verliezen maar vergeet schijnbaar dat hij een jarenlange gevangenisstraf uitzit en dus niet actief is op de Belgische arbeidsmarkt. Hij maakt met zijn betoog bovendien zeker niet aannemelijk dat verweerder verkeerdelijk stelde dat hij voorheen reeds was tewerkgesteld in Marokko en dat niets erop wijst dat hij niet zoals voorheen als dagloner in een inkomen kan voorzien en dat de professionele vaardigheden die hij in België verwierf hem wellicht ook elders van pas kunnen komen.

Verzoeker toont, gezien het voorgaande, niet aan dat verweerder enig aspect van zijn privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt onterecht buiten beschouwing liet.

Er blijkt niet dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat verzoekers privébelangen niet opwegen tegen de nood om de openbare orde te beschermen.

Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de argumentatie van verweerder geeft geen aanleiding tot het besluit dat verweerder geen deugdelijke belangenafweging heeft doorgevoerd of dat hij disproportioneel is opgetreden.

De Raad kan, op basis van het voorgelegde dossier en de motivering van de bestreden beslissing, slechts vaststellen dat verweerder nauwgezet rekening heeft gehouden met de verplichtingen die uit artikel 8 van het EVRM en de rechtspraak omtrent dit verdragsartikel voortvloeien.

Verzoekers betoog laat niet toe een schending van artikel 8 van het EVRM vast te stellen.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK